

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2012. május 31. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Gyulai Törvényszék 2012. március 12. napján kihirdetett 13.B.419/2011/38. számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

A emberölés bűntetteként [Btk. 166. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) és d) pont] elbírált cselekményt:

- **testi sértés bűntettének** [Btk. 170. § (1) bekezdés (6) bekezdés 2. fordulat] és
- **rablás bűntettének** [Btk. 321. § (1) bekezdés 1. fordulat] **minősíti.**

A fegyházbüntetést halmazati büntetésként **10 (tíz) év börtönbüntetésre,** a közügyektől eltiltás mellékbüntetést **8 (nyolc) évre enyhíti.**

A feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

A vádlott által a 2011. március 29. napjától *március 30. napjáig őrizetben, és március 31. napjától* 2012. március 12. napjáig *előzetes letartóztatásban* töltött időt tekinti a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítottnak.

A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt **beszámítja** a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét emberölés büntetében [Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés b) és d) pont] mondta ki.

Ezért életfogytig tartó fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott legkorábban 30 év letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A fegyház időtartamába beszámította a 2011.március 29. napjától, ugyanezen év március 31. napjáig, majd ugyanezen naptól 2012. március 12. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt. A vádlottal szemben 2.700,- forintra vagyonekobbzást rendelt el. Rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség viselésére .

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő fellebbezett, elsősorban a tényállás téves, illetve megalapozatlan (iratellenes) megállapításai, másodsorban a cselekmény téves minősítése miatt, harmadsorban pedig a büntetés súlyossága miatt, enyhítés érdekében.

A védő a fellebbezését írásban részletesen indokolta. Ebben elsősorban már az elsőfokú ítélet eljárási szabálysértés miatti-, másodsorban megalapozatlansága miatti hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság - másik tanács kijelölése melletti - új eljárásra utasítását indítványozta, harmadsorban az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként, hogy a cselekmény halált okozó testi sértés büntettként minősüljön, negyedsorban a nyereségvágyból és különös kegyetlenséggel történt elkövetés minősítő körülmények mellőzését, ötödsorban a büntetés jelentős mértékű enyhítését, határozott idejű szabadságvesztés kiszabását indítványozta, és egyúttal bizonyítási indítványokat is előterjesztett.

A védő a fellebbezésüket a nyilvános ülésen ezzel a tartalommal tartotta fenn; amelyhez a vádlott csatlakozott, és az utolsó szó jogán megbocsátást kért a sértett családjától.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen eljárási szabálysértésként észrevételezte, hogy a Be. 554/A. §-ában szabályozott, a kiemelt jelentőségű ügyekre vonatkozó tanú-kihallgatási, szakértő meghallgatási és iratismertetési szabályokat az elsőfokú bíróság nem mindenben tartotta be. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság valóban nem mindenben a törvény szövegének megfelelően járt el, azonban a kihallgatást végzők sorrendjének, illetve az iratismertető személyek időleges felcserélése az ügy összes körülményére, és az egyébként mindenben betartott eljárási rendre figyelemmel oly csekély mértékű eljárási szabálysértés, amelynek az ügy érdemére nem volt kihatása.

A ügyész egyébként az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnösségre, a minősítésre és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseivel egyetértve, annak teljes körű helybenhagyására tett indítványt.

Kizárólag a védőnek a cselekmény eltérő minősítését, és ehhez képest a büntetés lényeges enyhítését célzó fellebbezése az alapos; a másodfokú bíróság úgy az ügyésznek, mint a védelemnek csupán egyes, az elsőfokú eljárással kapcsolatos, illetve az elsőfokú mérlegelésre vonatkozó észrevételeivel értett egyet - az érdemi rendelkezéseket viszont nem érintve - az alábbiak szerint:

A másodfokú bíróság nem osztotta a védelemnek az elsőfokú ítélet eljárásjogi okból, illetve megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását célzó indítványát.

Ami a tárgyalás nyilvánosságát és az elsőfokú bíróságnak ebben a kérdésben elfoglalt álláspontját illeti, a másodfokú bíróság a következőket emeli ki; a nyilvánosság kizárását az elsőfokú tárgyalás megnyitását követően a sértett özvegye és gyermekei (tehát hozzátartozói) indítványozták. Noha nem jelölték meg, hogy ezt milyen konkrét okra alapították, az ügy tényszerű adatai alapján az eljárás valamennyi résztvevője számára nyilvánvaló, hogy a sértett emberi méltóságának, személyi adatainak - és ez esetben különleges adatainak, egészségi állapotának - , valamint a kegyeleti jog védelme érdekében történt.

Kiemelendő, hogy a vádirat részletesen leírta, a vádlott brutális cselekvőseget tanúsított a sértett sérelmére; őt emberi mivoltában megalázó módon - közkeletű kifejezéssel - "agyonverte".

Az elsőfokú bíróság - részletes indokait nem adva, de - nyilvánvalóan arra az álláspontra helyezkedett, hogy a sértett sérelmére megvalósított cselekmény bizonyítása olyan kirívóan embertelen halál okozásának részletei feltárását is feltételezte, aminek nyilvánosságra kerülése a sértett személyiségi jogainak és a hozzátartozók kegyeleti jogának messzemenő sérelmét jelentené.

Az elhunyt személy, egészségügyi állapota, esetleges kóros szenvedélye is az eljárás anyagát képezte, ez pedig különleges adat, amelyhez kapcsolódóan a sértett özvegye és gyermekei - egyben mint polgári jogi örökösei is - védelmet élveznek .

Az eljárási kereteket illetően az elsőfokú bíróság volt abban a helyzetben, hogy a nyilvánosság kizárása felől elvi megfontolások alapján határozzon, s a rendelkezésre álló adatok, a bizonyítás várható köre alapján mérlegelje, hogy az eljárás valamely résztvevőjének személyiségi jogi érdeke, emberi méltósága, kegyeleti joga veszélyeztetett-e.

A védelem által ebben a körben kifejtett és jogelvi szinten hivatkozott emberi jogi megfontolásokat - de az alkotmányosság kérdéseit is - feszegető okfejtése tehát ebből a szempontból annyiban tekinthető irányadónak, amennyiben megalapozottan kellett állást foglalni abban, valóban van-e olyan méltányolható személyi körülmény,

erkölcsi ok, amelynek védelme érdekében a nyilvánosságot ki kellett zárni a tárgyalásról.

Ezt a kérdést a másodfokú bíróság is igenlően válaszolta meg.

Az ítéletábra álláspontja az, hogy az elsőfokú eljárás ebben a kérdésben a Be. 60. § (1) bekezdésében megfogalmazottak (amely szerint az eljárási cselekmények végzésekor az emberi méltóságot, az érintettek személyiségi jogait és a kegyeleti jogot tiszteletben kell tartani, és biztosítani kell, hogy a magánéletre vonatkozó adatok szükségtelenül ne kerüljenek nyilvánosságra) körültekintő figyelembevételével törvényes. Az elsőfokú bíróság alaposan és a közfelfogás tapasztalatai szerint is helyesen járt el, amikor úgy ítélte meg, hogy nem kockáztatható a sértett személyiségi jogainak, emberi méltóságának és a hozzátartozók kegyeleti jogának a védelme, mert a tárgyaláson felveendő bizonyítás anyaga (vallomások, okiratok) azokat esetleg sértheti.

Ehhez képest más volt a helyzet a másodfokú eljárásban. A felülbírálat során jellemzően nem folyik bizonyítás, és a jelen ügyben sem tárgyalást tartott a másodfokú bíróság, hanem nyilvános ülést. Ezen eljárási forma kizárólag a büntetés kiszabásával kapcsolatos körülményekre történő vádlotti kihallgatásig terjedhet, egyébre nem. Fel sem merült annak a lehetősége, hogy a nyilvánosság a már részletesen körülírt jogok megsértésének kockázatával járna, ezért a másodfokú bíróság hivatalból nem zárta ki a nyilvánosságot a nyilvános ülésről, de ilyen irányú indítvány az eljárás jelen szakában az elhalt sértett hozzátartozói részéről sem fogalmazódott meg.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges mértékben, meglehetősen széles körben folytatta le a bizonyítást, ennek eredményeképpen mindenben eleget tett tényállás-felderítési kötelezettségének és nem tévedett a bizonyítási indítványok elutasításával sem. Azt kellően meg is indokolta, álláspontját a másodfokú bíróság mindenben osztotta.

Az ítéletábra a védelmi bizonyítási indítványokat szükségtelennek, az eljárás elhúzásán túl egyéb eredmény elérésére nem alkalmasaknak ítélte a következők szerint:

A védelem által sérelmezett, a vádlott első gyanúsítottkénti kihallgatására vonatkozó észrevételt a másodfokú bíróság nem osztotta. Egyértelműen rögzített adat az iratokban, hogy a gyanúsított kihallgatás alkalmával a nyomozó hatóság tagja megkérdezte a vádlottat, hogy van-e akadálya a kihallgatásának és a vádlott kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nincs, és nem érzi magát ittasnak. A kihallgatáson

jelen volt a védője is, aki szintén nem tett ezzel kapcsolatos észrevételt, és a nyomozó hatóság tagja sem állapított meg ettől eltérő állapotot.

Ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint fel sem merült a védő által hivatkozott azon eljárási szabálysértés, hogy a vádlott az első kihallgatásakor ittas állapotban lett volna, amely a vallomása tartalmát is befolyásolta.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a vádlottnak a vallomás tételét befolyásoló ittassága esetén, bár a vallomását a bizonyítékok köréből ki kellett volna rekeszteni, de figyelemmel a vallomás tartalmára, ez sem vezetett volna az ítélet megalapozatlanságához. Ezen gyanúsítottai vallomás ugyanis érdemben nem állt ellentétben a későbbi vallomásaival, hiszen ekkor sem nyilatkozott több lényeges tényre, mint a további kihallgatások során. Így sem a biliárdjátékkal való ütlegetésre, sem a pénzkövetelésre nem emlékezett, azokat legfeljebb elképzelhetőnek tartotta, amely azonban nem jelenti azok megvalósulásának alátámasztását.

Az ítéletérték ezért szükségtelennek találta igazságügyi orvosszakértő kirendelését arra nézve, hogy a vádlott az első kihallgatásakor szeszestől befolyásolt állapota miatt gátolva volt-e a vallomástételben, s az erre vonatkozó védői indítványt elutasította.

Az ítéletérték a **1. sz. tanú** előadásáról jelentést készítő rendőr tanúkénti kihallgatására tett indítványt is elutasította. A védelem idevágó okfejtése ugyanis lényegében a Be. 168. § (1) bekezdés harmadik mondata szerinti tilalom megkerüléséhez vezetne, amely szerint a tanú kihallgatásáról jelentés nem készíthető. Ebből ugyanis az következik, hogy a jelentés készítése önmagában is a kógens szabály kikerülésének minősült, melynek következtében a Be. 78. § (4) bekezdés 2. fordulata alapján annak tartalma bizonyítékként nem vehető figyelembe.

Az elsőfokú bíróság ezért - helyesen - nem tette a bizonyítás anyagává az említett jelentést, és a már kifejtettek miatt a másodfokú bíróság sem tette ezt, és épp ezért tanúként sem hallgatható ki az indítványozott hatósági személy.

Ami a védelemnek az elsőfokú tényállás megalapozatlanságát sérelmező okfejtését illeti:

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú ítélet tényállása részben hiányos, sok tekintetben iratellenes, és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelen következtetéseket vont le [Be. 351. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) pont 2. fordulata, c) pont és d) pont].

A részleges megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállás kiegészítésével, helyesbítésével, illetve helyes ténybeli következtetés levonásával küszöbölte ki az alábbiak szerint:

Helyesbítette az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal 1. bekezdésében írt tényállási részt azzal, hogy a vádlott a kocsmában elhelyezett pénztárgépet csupán *ki akarta* nyitni, ennek érdekében hozzányúlt, ami miatt az sípolni kezdett, de azt ténylegesen nem nyitotta ki.

A kocsmában a polcon elhelyezett és a vádlott által eltulajdonított cigaretták kiskereskedelmi ára dobozonként nem 450,- hanem 540,- forint volt, így a vádlott összesen 2.700,- forint értékű cigarettát vitt el a kocsmából.

A **1. sz. tanú** bántalmazására vonatkozó megállapítás a vádban is szerepel, így annak megállapítását nem mellőzte a másodfokú bíróság, de azzal kapcsolatban rögzíti, hogy **1. sz. tanú** magánindítványt nem terjesztett elő a sérelmére elkövetett bántalmazás miatt a vádlottal szemben.

Az elsőfokú tényállásban rögzített és a bántalmazás össz-időtartamának írt 15 perc a presszóban lezajlott egész cselekménysor idejét fogta át, nem csupán a bántalmazást.

Az elsőfokú ítélet 6. oldala 1. bekezdésében írtakat - amely szerint amikor **1. sz. tanú** megpróbálta a sértettet behúzni a sörözőbe, akkor a felszólítására a vádlott is megfogta egy pillanatra a sértett kezét, de azután további segítségnyújtás nélkül eltávozott onnan - a másodfokú bíróság a tényállásba emelte át, mert az szerkezetileg oda tartozik. Ennek kiemelkedő jelentősége van az emberölés büntettként történt értékelés szempontjából.

Mellőzte a tényállásból a másodfokú bíróság **1. sz. tanú** mobiltelefonjának és kerékpárjának elvitelére vonatkozó tényállási részt, mert az nem volt a vád tárgya; az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a vádon e tekintetben.

Mint helytelen ténybeli következtetést mellőzte a tényállásból a másodfokú bíróság azt, hogy a vádlott a biliárdasztalra befeszítette a pénztárgépet, és abból ismeretlen összegű készpénzt vett magához, illetve azt akként helyesbítette, hogy megpróbálta a pénztárgépet felfeszíteni. Ebben a kérdésben az elsőfokú bíróság szakkérdésben (nyomozakértő kompetenciája alá eső szakterület) foglalt állást, ráadásul a nyomozati iratokban fellelhető fényképek egyértelmű bizonyosságául szolgálnak annak, hogy nem volt nyitva a pénztárgép ajtaja. Mivel a vádlottnál sem találtak a nyomozás során olyan mennyiségű pénzt, aminek logikus következtetés esetén szükségképpen nála kellett volna lenni, így a cselekménysor egyes elemeinek logikai láncolata, rendszere nem zárt, abban hiány mutatkozik, így a megállapítás megalapozatlan volt.

Helyesbítette a tényállást azzal, hogy a sértettet két rendbeli hasfali bántalmazás *érte* (ez a tényállásban tényként állapítandó meg, nemcsak mint "véleményezhető").

Kiegészítette a tényállást azzal, hogy az agykoponyát minimum 2 rendbeli erőbehatás érte.

A sértett folytonos halálfélelmére és attól való aggodalmára, hogy bántalmazása tovább folytatódik az elsőfokú bíróság spekulatív módon vont le következtetést, mert az minden alapot nélkülözött. Az eljárás során nem volt olyan bizonyíték, ami arra utalt volna akár közvetve is, hogy a sértettben halálfélelem, rettegés alakult volna ki, mivel joggal tarthatott attól, hogy a vádlott visszatér és folytatja a bántalmazást. Így ezen tényállási részt a másodfokú bíróság mellőzte.

Az elsőfokú ítélet 4. oldalának utolsó bekezdésében írtakat, miszerint a vádlott a sértettet dühében, illetve azért bántalmazta, hogy tőle készpénzt szerezzen, a másodfokú bíróság az indokolásba utalta, mert azok jellegüket tekintve oda tartoznak.

A tényállás a fenti kiegészítésekkel, helyesbítésekkel, illetve ténybeli következtetéssel teljes mértékben megalapozottá vált, és így irányadó volt a felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság bizonyíték-mérlegelő tevékenysége sok tekintetben kritika alá esik, mivel az meglehetősen sommás, időnként félreérthető fogalmazású, hézagos, illetve illogikus. Az azonban egyértelműen megállapítható, hogy a tényállás történeti részének minden mozzanata **1. sz. tanú** 2011. március 29-én tett vallomásán alapszik. Vonatkozik ez a presszón belüli és az azon kívüli eseményekre egyaránt. Így arra is, hogy a sértett ütlegetése közben tört el a vádlott kezében a biliárdgolyó, majd a sértettet megrugdosta. Vonatkozik továbbá arra is, hogy a sértett segítségére igyekvő **1. sz. tanú** felhívására a vádlott is megfogta a sértett kezét egy pillanatra, s arra is, hogy a presszóban a sértettet **1. sz. tanú** hanyatt fektette. Ezen tanúvallomást az elsőfokú bíróság által elfogadott egyéb bizonyítékok is alátámasztották. Így az orvosszakértői vélemény - amely szerint a halálhoz vezető sérülés volt az utolsó, amelyet a sértett elszenvedett, és az keletkezhett rúgás következtében is - megerősítette **1. sz. tanú** azon vallomását, hogy a vádlott az utolsó sérüléseket rúgásokkal okozta, s így megalapozott volt az a következtetése az elsőfokú bíróságnak, hogy a sértett orra a vádlott rúgása következtében tört el, amely azután megindította a halálos eredményhez vezető okfolyamatot.

2. sz. tanú vallomása pedig **1. sz. tanú** azon vallomását támasztotta alá, hogy a vádlott is megfogta a sértettet, amikor **1. sz. tanú** be akarta húzni a presszóba. Az elsőfokú bíróság **2. sz. tanú** vallomásából azt nem fogadta el, hogy további két személy állt eközben a kocsmajátóban. Az elsőfokú bíróságnak ezen bizonyíték értékelő tevékenysége alappal nem volt támadható.

Irányadó abban a bírói gyakorlat, hogy a bizonyítékok mérlegelésének megszokott módja az, hogy a bíróság egyes vallomások bizonyos részleteit - jellemzően azokat, melyek más bizonyítékokkal is koherensek - elfogadja, más részeit viszont - jellemzően azokat, melyek inkohereensek - nem. Mindez a bizonyítékmérlegelés perrendszerűségét nem érinti (BH 1998. 418).

Ami a cigaretták eltulajdonítását illeti, az elsőfokú mérlegelés logikus; a vádlott maga vallotta, hogy elvette a cigarettákat, mert már nem volt neki. A mennyiség felől sincs kétség, különös tekintettel arra, hogy ezeket a menekülési útvonalán meg is találták egy bokor alá bedobva **1. sz. tanú** ugyanakkor elvett mobiltelefonjával együtt.

A most kifejtettek szerint a már mindenben megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, részben azonban téves indokolással. Az elsőfokú bíróság a vádlott általi bántalmazást illetően azt állapította meg, hogy az nem a sértett életének a kioltására irányult. A vádlottnak azt a cselekményét értékelte emberölés büntettként, amely szerint a vérző, magatehetetlen sértettet a vádlott hátrahagyta, és így közömbös maradt annak esetleg bekövetkező halálával kapcsolatban. Ezen megállapítás azonban ellentétes a tényállással, amely szerint **1. sz. tanú**, a vádlott által is észlelten - hiszen abban egy pillanatra ő maga is részt vett - segített az ekkor még eszméleténél lévő sértettnek, őt behúzta a kocsma helyiségébe.

Szó sem volt tehát arról, hogy a vádlott azzal a tudattal hagyta el a helyszínt, hogy a segítségnyújtásnak nincs reális esélye, s így a sértett akár meg is halhat, s ebbe a lehetséges következménybe bele is nyugodott. Az elsőfokú bíróság által az ítélet 11. oldal első bekezdésében kifejtettek tévesek voltak.

Azt ugyanakkor osztotta az ítélőtábla, hogy a vádlott szándéka a sértett bántalmazásakor nem irányult az élet kioltására, még eshetőlegesen sem. Az erőbehatások számából, mértékéből ítéleti bizonyossággal csakis az a következtetés vonható le, hogy a vádlott testi sértésre irányuló szándékkal - és idegen dolog elvételének a célzatával - bántalmazta a sértettet.

A tudatában kétségtelenül fel kellett hogy merüljön, hogy a sértett fejét érő behatások súlyos sérüléseket is okozhatnak, s ebbe belenyugodott. Kellő körültekintés, figyelem mellett azonban azt is előre kellett volna látnia, hogy ezek a sérülések akár a halálos eredmény bekövetkezését is magukban rejthetik. A vádlott azonban ezen lehetséges következményt azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta.

A sértett halálára az irányadó tényállásból következően a vádlott hanyag gondatlansága - Btk. 14. § 2. fordulat - terjedt ki (BH 1984. 176).

Ebből következik, hogy a tényállásban leírt vádlotti cselekvés minősítése helyesen a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (6) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés büntette valamint a Btk. 321. § (1) bekezdés 1. fordulataba ütköző, és aszerint minősülő és büntetendő rablás büntette egymással, a Btk. 12. § (1) bekezdése szerinti halmazatban.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket nem kimerítően vette számba. A megváltozott minősítéshez képest is korrekciót kellett végrehajtani, így az eshetőleges szándék nem enyhítő körülmény, hanem a halált okozó testi sértésként minősülő cselekmény eredményéhez kapcsolódó bűnösség foka, a hanyag gondatlanság az. A nyomozás során történt beismerés csekélyebb súlyú enyhítő körülmény, mert az nem terjedt ki valamennyi részletre, hanem csak bizonyos mértékű bántalmazásra. További enyhítőként értékelte a másodfokú bíróság a vádlott fiatal felnőtt korát és megbánó magatartását. A súlyosító körülmények közül értelemszerűen mellőzte a többszörös minősülést. Ugyanakkor nem az "ilyen jellegű" hanem a személy elleni erőszakos bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülmény, továbbá kiemelten az, hogy a vádlott a különös kegyetlenség körülményét megalapozó jellegzetességekhez közelálló módon, kitartóan bántalmazta a sértettet, amely bántalmazás annak már védekezésre képtelen állapotában is folytatódott.

A Btk. 83. § (2) és (3) bekezdésére figyelemmel a büntetés kiszabásakor irányadó büntetési tétel (2 évtől 12 év) ún. középértéke - figyelemmel a Btk. 85. § (1) (2) és (3) bekezdésében írtakra is - 7 év. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az ittas állapotban súlyos, halálos eredménnyel járó testi sértést különös kegyetlenséggel közel álló módon megvalósító, és ugyanezen sértett sérelmére értékszerző cselekményt is kifejtő vádlott esetében a súlyosító körülmények jellegére és túlsúlyára figyelemmel a törvény szigora alkalmazandó, ezért a középértéket jelentős mértékben meghaladva határozta meg a szabadságvesztés tartamát tíz évben, amelyet a Btk. 43. § a) pontja értelmében börtönben kell végrehajtani.

Ugyanakkor a vádlott a megvalósított bűncselekmények jellegére, tárgyi súlyára és a személyében rejlő fokozottabb társadalomra veszélyességre figyelemmel méltatlan arra is, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen. Ebben tehát egyetértett az elsőfokú bírósággal az ítéletábra, ám annak mértéke - a megváltozott minősítéshez képest - aránytalanul súlyos, ezért azt a rendelkező rész szerinti mértékre enyhítette.

A megváltoztatott büntetésre tekintettel az elsőfokú, feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezés már nem alkalmazható, ezért azt mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a most írtak szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtatta meg, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján - annak helyessége folytán - helybenhagyta.

A Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján eszközölt beszámítást illetően pontosította az elsőfokú ítéleti rendelkezést, miután ugyanazon napot (2011. március 31.) két - őrizet és előzetes letartóztatás - jogcímén nem lehet beszámítani.

Egyben az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította maga is a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései mindenben megfeleltek a törvénynek, az 5 doboz cigaretta tekintetében elrendelt vagyonek Kobzáz azonban a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontján alapult, a másodfokú bíróság ezt helyesbítette.

A további fellebbezés kizártságának a megállapítása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2012. május 31.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke, az aláírásában akadályozott Dr. Katona Tibor a tanács tagja, előadó helyett is Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Cserhádi Ágota s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.182/2012/5. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 13.B.419/2011/38. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. május 31.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnök